

Kassa, februárius 9.

1865.

FELVIRÁDÉK.

Harmadik évfolyam

12. szám.

FELSŐ-MAGYARORSZÁGI KÖZLÖNY.

Megjelen hetenkint kétszer:
CSÜTÖRTÖKÖN és VASÁRNAP.
Előfizetési díj: egy évre 8 frt. — fél évre 4 frt.

Felolós szerkesztő s kiadó-tulajdonos.
Bánóczy Ferencz.
Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Kovácsutca 380. sz. Rudaház.

Hirdetések díja: 4 hasábos garmond sor 6 krajczár.
Bélyeg díj: minden beigattatás után külön 80 kr.
Nyiltér soronkint 12 kr. o. é.

Unghmegyei gazdasági egylet.

Az igazgató-választmány folyó évi február 27-én délelőtti 11-kor Unghvárott a kaszinó-helyiségekben a f. é. január 31-iki közgyűlés határozatából gyűlést tartván; erre a választmányi tagok teljes számban megjelenni, elnöki meghagyásból felhivatnak. Csicsér február 2. 1865.

VEZERLE ZSIGMOND,
egyl. jegyző.

Eszmetöredékek a magyar színészet állandósítása, s lehető felvirágzása érdekében.

(Vége.)

Az ily módon subventionált vidéki színházakat egy a pesti országos színház főigazgatósága által kinevezendő és évi fizetéssel ellátandó aligazgatók kezelnek, a tagokat saját felelősségükre szerződtenek, az évi számadásokat, valamint a felesleges és tiszta jövedelem fejében fennmaradt készpénzt az országos színházi főigazgatónak beadnak; mely pénzek egy különös „vidéki pénztár” cím alatt alakítandó, és a pesti országos színházi főigazgatóság kezelése alatt leendő pénztárba befolyának; ezen alapból a vidéki színházak szükséges kellekei és egyéb megkivántatásai fedeztetének.

Kötelességben állna továbbá az aligazgatóknak, minden szerződött tag havi fizetéseit pontosan kiszolgáltatni; kötelességben állna minden tagnak havi fizetéséből bizonyos perzentet levonni, és az ekkép bejövendő pénzeket szintén a pesti országos színház igazgatóságának pontosan beküldeni; mely pénzek egy „vidéki” cím alatt létesítendő és a nevezett főigazgatóságnak kezelése alatt leendő nyugdíjazási pénztárba folynának; mely pénztárból a vidéki színésznők és színészek a pesti nyugdíjazási rendszer szerint nyugdíjaztatnának; ezen aligazgató irányában egy az illető hatóság által választandó bizottmány ellenőrködési joggal volna felruházandó, mely ha az illető aligazgatóval bár mily kérdésre nézve ellentétbe jönne, jogába álljon az országos főigazgatóhoz felterjesztéseket tenni s illetőleg orvoslást eszközölni.

A nyári idényre az illető aligazgatók azon városokkal, melyek téli állomásaikhoz tartoznak, és a melyek mint ilyenek a főigazgatóságnak hozzájárulásával és az aligazgatónak ajánlásaihoz képest közösen megállapíttatnának, jó levele szerződnenek és magokat a nyári idényre azon városok által bérletek vagy más biztosítékok által biztosítatnak. — Ezen megállapítandó fiók-színházakon kívül más kőbor társaságoknak az ugynevezett concessio semmi esetben sem adatnék meg, a mennyiben az illető vándorló kőbor társulatok csak a közönséget szokták kizsákmányolni és azt a művészet pártolásától csak elidegenítik; — ha pedig a fentebb említett módon megállapítandó fiók-intézeteken kívül akadnának még oly városok, melyekben egy rendes színházi épület létezik, és a melyek egy színész-társulatot kívánának tartani: ez esetben meg magán vállalkozó igazgatóknak csak oly esetben adatnék vállalkozási engedély, ha az, az országos pesti szin-

házi igazgatóságnak mind saját, mind társulata becsületes fentartása végett kellő biztosítékok kimutatni képes volna.

A vidéki aligazgatók az országos pesti nemzeti színház főigazgatóságának alárendeltjei lévén: azok ezzel folytonos hivatalos összeköttetésben állanak, s akár újabb darabok vagy bár miféle szükségletek és felakadások, akár vendégjátékok végett — vagy bár miféle színészeti ügyekben az országos főigazgatósághoz kötelezetenek folyamodni.

Az aligazgatók ajánlnak az egyeseket akár nyugdíjazás, vagy Pesten leendő fellépések — akár pedig külföldre leendő utaztatások — vagy végre az országos képezdebe leendő felvételök végett.

Mily nyereség volna az illető rendezés a művészetre, már csak azon oknál fogva is: mivel az ekképen rendezendő vidéki színházban az illető tagoknak több módjuk és alkalmuk lévén magukat kiképezni: azokból a pesti nemzeti színház sokkal képzetebb tagokat választhatna magának saját intézetébe, mint eddig; — de mily nyereség volna az illető rendezés magára az irodalomra a nemzeti nyelv terjesztésére is; s mily érdekeltséget ébresztene ily országos intézkedés a közönségben, — azt bővebben vitatni felesleges; sőt biztosan hiszszük, hogy olyan pályára, mely országos védelem alatt áll, s melyen minden tag kiérdemlett jutalmát és fizetését pontosan megkapná, és melyen állása s jövője biztosítva volna több serdülő művelt nők és ifjak örömeit részénné magokat; holott eddig a színészi pályára csak a kényszer lépteté fel az illetőket, akár éreztek magukban hivatást akár nem; — és végre mily nyereség háramlanék ily intézkedés által az egészre, ha tudniillik mind azon szegletességek, azon kiállhatlan modorosság, azon fülsértő helytelen hangsúlyozások és azon egyszer megszokott, de a divatból már mindenütt száműzött ódonszerű játékmódor szinpadunkról egyszer mindenkorra eltűnnék és nem kellene ezen hibákat telt előadásokkal, melyek — kevés disszertes kivételeket ide nem érve — jelenleg, főleg a vidéken napi renden vannak, — a közönséget évről évre untatni és fárasztani.

Ezek volnának azon fő vázlatok, melyek által — ha ezélt akarunk érní — a színészet honunkban megörökíthetnők, és azt a kor igényeinek, az ország méltóságának megfelelőleg felvirágoztathatnók; — mi részünkről szerencséseknék fogjuk magunkat érezni, ha ezen általunk megpendített tervezetek a szakavatottak által felkaroltván: módot és alkalmat nyújtanak oly eszmecserére és szakértő megvitatásra, melyek az eszméket megérlelni, a megállapodást megközelíteni, és az eredményt kivívni bármily csekély részben is elősegítenék. — TISZAPARTI.

A selyemtenyésztésről.

II.

Sokban a selyemtenyésztés iránt némi előítélet uralkodik, mely visszatartja a birtokos gazdát e fontos iparág művelésétől, és azon hiszben, hogy a föld nem alkalmas az eperfa tenyésztésére, azt nem is gyakorolja. De ha meggondoljuk, hogy Olasz- és Franciaország

buzgó apostolainak is oly sok küzdelembe került a selyemtenyésztés meghonosítása; ha meggondoljuk, hogy mily hasznot hajt ez a fennevezett országoknak, — a mennyiben Franciaországban 12 millio ember foglalkozik e téren, Olaszország gazdasága pedig éppen csak erre van szorítva — önkényt azon gondolatra kell jönnünk, hogy nem az a hibéje a dolognak, hanem hogy nincsenek hazánkban ügynökködők, feláldozó férfiak, kik a kormányt e hatalmas pénzforrásra utalnak, és a népet e fontos iparág hasznáról teljesen meggyöznék. — Igaz, hogy Franciaország roppant pénzt költött a selyemtenyésztés meghonosítására, és kormányának páratlan küzdelembe került e felvirágoztatás, de sokat, igen sokat köszön azon államférfiaknak, kik szívökön viselve a szegény néptömeg sorsát, mindent elkövettek, hogy ezeket a selyemtenyésztés által jómóduakká tehessék. És ime látjuk ezen hosszú, de nemes törekvés gyümölcseit a francia népnek folytonosan növekedő gazdagságában! Ily férfiakra van tehát szeretett hazánkban szükség, ily buzgó apostolokra, kik a népet kellőleg betanítva és a roppant haszonra figyelmeztetve, magokat egészen ezen ügynek áldoznak föl, és hű vezetőül ajánlkoznak. — És nem kételkedem, hogy hazánkban is fog találkozni egy gróf Dandolo, egy Bovais, egy Türk, — ki, mint e nagy férfiak, mindent el fog követni a selyemtenyésztés hazánkban felvirágoztatására, és be fogja bizonyítani, miszerint csak úgy lehet egy országban sikeres a selyemtenyésztés, hogyha a nagyobb birtokos kezét fog a kisebb tenyésztővel, és ismét ha a kisebb földbirtokos kitarással, türelemmel látva hozzá, a nagyobbakat áldozatokra buzdítja. Legelőször is Franciaország példájára ugynevezett mustra-oskolákat kellene szervezni; ezekben alkalmas tanítókat alkalmazni, kiknek kötelességük lenne, az ifju nemzedéket bevezetni és az eperfák ültetésére ügyelni, hogy így a selyemtenyésztés egy általános kereskedelmi czikké váljék, a mint ez a legújabb időben hosszas fáradozás után Poroszországban történt.

Nem abban mulik tehát, hogy hazánk felső vidéke nem alkalmas e fontos gazdasági ág befogadására, mert ezt 14-évi hosszas törekvésem után gyakorlatilag, tényleg megczáfolhatom, hanem azon, hogy nincs kedv, nincs kitarás, és hogy gazdáink nem igen szeretnek e téren bő tapasztalatokat szerezni.

Magasztos példát nyújt a selyemtenyésztést már 2000 év óta sikerrel művelő China azon háláról, melyre a mindenható iránt ily fontos gazdasági iparágért köteleztünk. Ők ugyanis ezért egy különös ünnepet szentelnek a teremtőnek, a mely ünnepi napon élükön a császár és császárnéval nagy fény és pompa között hálákat adnak Isten e nagy ajándokáért és kegyelméért. Remélem, nemsokára mi is örömmel adhatunk hálát Istennek a sikeres kezdeményezésért, ha megértve szavaimat, találkoznunk fognak a tehetségebbek között olyanok, kik vissza nem riadva semmitől, oktatni, tanítani fogják a népet, mely — fájdalom — annyi nyomorúságnak van kitéve napjainkban.

SÓVÁRI SOÓS SÁNDOR.

Körültekintés irodalmunkban.

II.

Korunk fiatal nemzedékét mi sem jellemzi annyira, mint e betegségek nevezhető két gyöngeség. — Gynasialis tanulmányai közé tartozik a költészet theoriája is, melylyel megismerkedve, a nagy rész már itt kezd verseit halomra írni. Ez még mind igen szép, tagadni nem lehet, kivált ha hivatottság tükröződik vissza az ifju munkáin, de a ki csak éppen azért rontja a tollat, hogy a sorból ő se maradjon ki, vagy mert „képző társulat” tagja, melynek törvényeihez képest hetenként egy-egy dolgozattal kell fellépnie, az ilyen visszariasztandó az írói pályától. Ki tehetséget nem érez magában, jobban teszi, ha Petőfi tanácsával él, és földhöz vágja silány

lantját. Apollo temploma nem hivalkodók vagy nyeglek számára épült, hanem azokéra, kik bírnak elég adománygyűléssel, méltóan és hiven szolgálni ez imhöz istennőjét

Letelnek az iskolai esztendő, az ifju magasabb tanulmányok terére lépett. De betegsége itt sem hagyja el: a költészetben él, hal; s az alatt Hypocrates vagy Verböczy nyugosznak szép csendesen, várva a portóli megfuzulást napját.

De csakhamar mutatkozik teljes mértékben a feltünni-vágy. — Az ifju költőnek — mert e néven szereti magát nevezni, ha már egy-két istenadta verse valamelyik lapban napvilágot látott, tehát adjuk meg neki mi is e megfuzulást (?) az ifju költőnek — mondon — most már kedve jön, önállólag lépni föl éretlen elmeszleményeivel a nagy közönség elé.

Alkalm van elég, kivált a „jótékony czélok“ nem megvetendő ürügyül szolgálhatnak a szándék valóztatására. A jótékony czélok mindenestre méltók, hogy filléreinkkel támogassuk; de mégis kárhözható az olyan, ki a szent czél rovására nem áll illi eszközökhöz folyamodni, csak hogy magának azt a diszes nevet — habár herosztratusi módon — kivihassa.

Akár mi uton-módon, de végre a cifrábnál cifrább phrasisokkal ellátott előfizetési iverk elkészül pályafutásukat. Az ifju költőnek nem nehéz részére hódítani egy-két újdonságot, kik aztán égisz magasztalva, ajánlgatják a rejtett tehetség verselményeit a szegény, olvasni vágyó közönség kegyeibe. És minek volna kifelelni az ajánlásból azt is, hogy szerzőnek műve már politikailag is le volt foglalva, — mikor e különös esemény annál inkább fokozza a tudni vágyat. Így tehát a szegény magyar ember, kivált a középosztálynak nagy része, mely nem bír önálló itélettel az iránt, mit kelljen pártolnia, mit nem — tömegestől siet a szent czél előmozdítására; félvén, hogy hátramaradásával — mint a nagytorok előfizetési felhívás mondja — hazafiai vétkeket követ el; pedig édes barátom, épen akkor követed el a vétkeket, midőn ily szent czél köpenyébe aljasul ragaszkodó vállalatot előmozdítani sietsz. De nem csodálkozom; sokan másként cselekednének, ha tudnák azon erkölcsi szabály fontosságát, hogy a rosztat előmozdítani sokkal nagyobb vétkeket, mint nem pártolni a jót.

Hónapok multával végre megjelenik a várva-várt kötetnyi verselmény, melyet az előfizető közönség mohó vágygyal ragad meg, s csak akkor bámul el, hogy semmi egyebet nem kapott, mint a költészet józan ész törvényeivel ellenkező képtelenségek — és nyelvtani hibák megmérhetlen halmazát.

Ekként történik, hogy a leghaszontalanabb férczelvények egész özőne árasztja el a hazát, s a paraj, gaz fölverni az irodalom mezejét, melyet minden kitelhető erővel kellene irtani, nem pedig tápláló részvét által szaporodásában elősegíteni.

S ki veszi aztán kérdőre az illető szerzőt lopása miatt? Van-e csak egy hirlapunk is, mely figyelmét kiterjesztené az ily visszaélésekre, s torkára forrasztaná vakmerőségét a közművelődés hátrányára apostokodónak? Ha van is, leggyakoribb esetben elhallgat; mert mire menne vele, mikor az ifju költő senki fia tanácsára nem akar szorolni

(Folytatása következik).

TÁRCSA.

A kassai nagy napok.

Történeti beszély

P. Szathmáry Károlytól.

(Folytatás.)

IV.

Egy óra a boldogságból.

Kassának nagy napjai kezdettek lenni.

Eddig is székhelye volt a felvidéki katonai parancsnokságnak, s a külföldi származású császári vezérek közönségesen itt ütötték fel tanyájukat. De ebben nem volt sok köszönet; csak több zsarolásnak és nagyobb elnyomásnak voltak kitéve.

Most azonban Kassa fejedelmi székhelyé változott. Bocskai „Erdély fejedelme s a magyar részek ura,“ hogy a béke utómunkálatait annál czélosabban folytathassa, s hogy kedves hajduit, kiknek hazájának szerzett vívmányait köszönheté, vándor zsoldosokból megtelepült igaz hazafiakká tegye, lakását állandóan ide tette át.

Tudjuk, hogy a szép remények, kilátások még boldogabbá teszik az embert magánál a már beteljesült valóságánál. Az egész ország egy szebb jövő küszöbén hitt állani; jogait biztosítva látta; eléje a béke virágai mosolyogtak s más harcra nem volt kilátás, mint azon dicsőre, mely a törököt kiszorította Budáról.

Bocskai hazafisága, török gyűlölete miatt ez sem látszott eszeveszett reménynek.

Az Árpád-házi özvegy szent Erzsébetről címzett kassai székesegyház legközelebb történt kijavításának ösmertése.

(Vége.)

Ki 8-9 évvel ezelőtt látta a kassai székesegyházat, az most a meglepetés érzelmével állna meg előtte és benne. Az 1775-iki tűzvész után, avatlan kezek által, minden építészeti arány nélkül összezsúrolt fedélzet helyett, hirneves régészünk Henszmann terve szerint készült színes cserépszindelyvel tarkított fedélzet áll, melynek délszaki lapján hazánk, s az igazságos Mátyás, az északi pedig az Anjou-ház és a város, mint kegyur cimere színes cseréppel rakva ki. Az egész fedélzet a szemlélőnek úgy tűnik fel, mint egy tarka szőnyeg.

A fedélzetet járható kőkarzat futja körül, melyet csucos toronykák oszloptámok kereszttrózsában végződve díszítenek.

A remek gótfaragványu déli, nyugati, s északi csucsvü kapuk eddigi üres horonyaiabban kőmennyezet alatt Marsalkó János pesti szobrász művészi vésője alól kikerült következő szent szobrok állanak ugyan is:

A délin kívülről szent István, első vértanu, sz. Lipót, Nepomuki sz. János, sz. György; belül, minthogy e kapunak gyönyörű előcsarnoka is van, sz. András apostol (a kassai egyházmegye védszentje) sz. Adalbert, szent Bernárd, sz. Kálmán. E szobrokon kívül a csarnok két oldalán Nagy Kóstantin, s a magyarok megterését jelző, 1861-ben Gyeyling bécsi művész által festett fresko ékíti. A nyugatin, mely egyszerűságot főbejárát, keresztelők sz. János és sz. József. A domborfaragványu gazdag északin pedig: sz. István és sz. László magyar királyok, sz. Imre herceg, sz. Henrik, sz. Erzsébet, mint az egyház védszentje, közöttük foglal helyet, feje fölött két angyal, az egész egyház legjelesebb szobrászati műve, liliummal ékített pajzsot tart.

Az egyházban benn, a legujabban Franciaországban divatozó góth stýlben festett-gazdag aranyzatu szentély. Oldallalain felszökő vállkövekhez illesztett kőmennyezet alatt álló Münchenben készült felséges szobrokkal, melyekre az 50 lábnyi hosszú, keskeny csucsvü 5 ablak Bécsben készült színes üvegein megtört napsugarak tulvilági fényt árasztanak.

Közepén a fejedelmi fényű góth nagy oltár szűz Mária, ó szövetségi, s magyar sz. Erzsébet életnagyságu szobrával, s más kisebb nyolcz szobortól környezve. Magasztalán nyulánk toronykakkal ékített mennyezet alatt a keresztelők, melynek jobbán a fájdalom anyja Mária, balján pedig a szeretett tanítvány János, hasonló mennyezet alatt állanak.

A szentélyt a középhajtól elválasztó lépcső baloldala mellett emelkedik a Mátyás király építette, majd 60 lábnyi magasságu diszesen kiült szentiség ház. Ez a kassai székesegyház műemke, mely ugyszólva a góth faragvány összes művészetét magán hordja. Alakjára ugyanegy a bécsi sz. István-temploma tornyával, a honnét is azon közszólam eredt: hogy a bécsi sz. István-templomának tornya (kicsinyben) a kassai székesegyházban van.

A hosszú szenvedés után, közöröm tölté be az országot; a nemzet elsői a fejedelem körébe gyűltek az örömeik nyilatkozataiul nem volt nap, mely valami ünnepelet ne hozott volna.

A város „új udvar“ állított, melyen a lovagi játékok egymást érték; a fejedelem udvarába pedig vándor színészek köszöntöttek be, kik „Balassa Menyhért árutatásáról“ ékes komédiát s Bornemisza uram után görög szomorú játékokat adtak elő, — ujságul és ingyen mulatságul az ebben eddig nem részesült kassaiaknak.

A fejedelem vendéglátó asztalánál, hol nem csak a főurak, de igen gyakran a város érdemesebb polgárai is helyett foglaltak, most Bokatzius uram ékes latin köszöntői, majd Zrinyi és Balassa Bálint hazafi versei szavaltattak.

A fejedelmi udvar eddigi szokás szerint nem esett terhul a városnak; az udvar ép úgy, mint a vitézi rend, kész pénzzel fizetett. Jött a bánya városokból aranyezüst elég.

Természetes, hogy ez a közörömöt — a sokat szenvedett városban — még öszintébb tette, míg a polgárság jólétét nagyban emelé.

E közben az országos dolgok rendbehozatala nagyban folyt; a protestánsok elvett egyháza visszaadtak s végre a békepontok is lejötték a leghitelesebb alakban megerősítve.

Ez aztán a hazafi örömet a legmagasbra fokozta.

Egyszerre menykő csapásként terjedt el a hír, hogy a fejedelem hirtelen roszul lett, — úgy hogy az orvosok betegsége okát nem ismervén, kevés reményt nyujtanak életélez.

Megfoghatatlannak látszott s mert váratlan, annál leverőbb volt, hogy az erős, legjobb korában levő férfi, egyszerre a sir szélén álljon.

Erre elhallgatott az örömjaj Kassa utcáin; elnémul a czapszékék vidám zenéje; a piac azon sorát

A közép- és négy mellékhajó csillagokkal himzett égszín boltozata, a boltozatokat tartó dus aranyzatu oszlopok, a diszes góth faragványu új orgona s oltárok édes rezgésbe hozzák a szemlélő keblében a vallásos érzületet.

Ez körülbelül a javítás befejezéséhez közelgő kassai székesegyház legszűkebb keretbe szorított jelenlegi kül- s belképe, melyet gyengéségem talán nagyon is homályos szíben állított elő; de úgy hiszem, elégséges arra, hogy a kassai szent-Erzsébet társulatnak, s lankadatlan buzgalmu elnökének nagyméltóságú Fábry Ignácznak a jelen s jövőkor halálját kiderdülő működését előtüntesse.

Az egész egyház kijavítására még pár év kívánatlik.

Vajha Kassa lelkes fia — s leányainak, azon szép sajátysága, melylyel a tettek terét miudig készséggel szokják elfoglalni, ez egyház költséges kijavítása körül is nyilvánuana, hogy így a középkor ezen műemkijét, Kassa egyedüli kincsét mi hamarabb láthatnók nagyságának teljes fényében.

NOVÁK GÉZA.

A kassai jótékonyczélú nőegylet

által 1865-ik január 31-én rendezett jót. czélú alarczozbál jövedelmének kimutatása.

Belépti jegyek árából	528 frt. — kr.
Jótékony adományokból (és pedig Fábry Ignác, kassai megyés püspök ö kegyelmessége, Fröhlich Josefine bárónő, Klobusiczky grófnő, Melzer Soós Fanny, egyleti alelnök, Klestin szky László, v. tanácsnok, Bayer János, és Berthóty Sándor ügyvéd)	34 frt. 38 kr.
Összeg	562 frt. 38 kr.
Kiadások	142 frt. 38 kr.
Tiszta jövedelem	420 frt. — kr.

Ezen kívül Bayer János ur nagylelkűleg egy akó sert ajánlott fel.

Ez alkalmal kötelességének ismeri a jót. nőegylet, forró köszönetét kijelenteni a helybeli cs. kir. 41. számú gyalogezred ezredese ö nagyságának, a katonai zenekar közreműködésének szives engedélyezéséért, ugyszintén a fenemlített nagylelkű adományozóknak, kik számtalan alkalmakkor már, a nőegyletnek emberszereteli czéljának elérésében segédkezet nyujtanak, továbbá különösen az egyleti alelnök Melzer Fanny ö multságának, ki a bál rendezésében fáradhatalan szorgalommal és tapintatteljes ügyességgel eljár, végre a bál alkalmával részt vett rendező uraknak, s közöttük különösen Willenrotter Henrik, cs. kir. ny. hadnagynak, ki a bál díszének emelésében buzgón működött.

Ezek után a nőegylet gondjaira bizott intézetek ügyét továbbra is a t. emberbarátok szives figyelmébe ajánlom.

Kelt Kassán 1865-ik február 6-án.

A kassai jót. nőegylet nevében
SZIRMAY MALASPINA CLÁRA grófnő,
elnök.

hol a fejedelem szállását tartá szalmával hordák be s mi az igaz ragaszkodást és mély tiszteletet leginkább mutatá, a polgárság, hogy kedves fejedelme nyugalmát ne zavarja, — még a harangozást is betiltatá az öreg Erzsébet egyházban.

Varkocs Margit, ki nőrokonával azonnal megindult, hogy a fejedelem levelét vette, már ez általános gyászra érkezett.

Kérdezni sem kellett; e közgyász mást nem illehetett.

Margit még mindig szép volt; szemének tüze a régi; csak termete, mozdulata emelkedtek ama deliségre, mely oly jól illik a fejedelmi bitor alá.

Az udvari népség, az örök, bejirók tisztelettel adának neki helyet, — egész a fejedelem belső szobájáig.

Itt azonban egy fél ősz, összeesett férfival találkozott, kiben alig tudott a régi Kátaira ismerni.

E férfiú viaszárgává vált a deli hölgy láttára; s mégis bátorkodott — a nyomorult, Margitnak útját állani.

— Ö nagysága igen beteg. — szép Margit — ön kegyedett nem bocsáthatom be hozzá. A felindulás veszedelmes lehetne reá néve. . . .

— Margit egy szót sem szólt; csak nézte nézte e nyomorult férfiút, mely e felséges tekintet előtt roskadozni kezdett. Aztán megindult feléje vagy jobban mondva az ajtó felé, mert Kátainak nem volt bátorsága többé utjába állani.

E helyett lerogyott egy öreg karszékbe; feje melére hanyatlott s arcát eltakarta kezében, mintha félne egy kísértő rém látásától.

Margit berohant, keresztül a szobákon, melyekben öreg tanács-urak, orvosok, szolgák meglepetve nyitottak előtte utat.

Unghból.

Unghvár, 1865. febr. 6.

Az unghmegyei felvidéki szűkölködők javára rendezett sorsjátékos tánczvigalom tegnap, illetőleg tegnap és ma is igen szép és számos közönség által volt látogatva, mind a városiak, mind a vidékiek részéről. Különösen kedvezett az időjárás, mely az előbbi napokban folytonosan olvadó volt, a bála úgy megfagyott, hogy a mi sár- és vízhatott utcáinkon száraz lábbal, azaz, hogy lábbelivel lehetett járni, kelni. Ugy látszik, a kegyes ég, fagy- és hideg által akarta némileg kárpótolni a fagy és hideg által károsultakat. Sorsjegyeink úgy szólnak mind önkelték. Egy Révész Imre ajándékozta nagy otajfestmény külön 50 kros sorsjegyei utóbb árverés útján s majdnem ázsíval keltek; a szerencse választotta erre nézve Royko Béla lett. — A vigalom elég feszelen és derült volt, s ha jól vetek hozzá, kiváló kivirradtig tartott; mert én utolsó kakaskukorikoláskor (5 óra) mentem haza s még akkor esze ágában sem volt a lejtegető szépeknél megválniok tánczosaitól.

Anint tudom, ily tudósításokban bálkirálynérol is szoktak emlékezni, ezt én több fontos eknál fogva nem teszem, melyek közül úgy gondolom, elég az, hogy annyi szépség, annyi deliség, annyi kellem, annyi báj és oly nagy krinolinok között választani — egyet... én nem vagyok képes! Ha szívem még kiadható királyság volna, bizonyára több szépség léphetne föl trónkövetelői igyékkel keblem öszbiradalmának érelem parlamentje előtt; de miután már egy nőt asszonyolok (ad notam: egy férfit uralok) a szabad választás joga rám nézve ő félsége (igy!) és az én egészségem holtáiglan megszűntnek tekintendő. Az uralkodott kedvesapogásnak úgy hiszem nem illékelen mérve a sok felső ruhának letaposása, mihez hasonlót még nem láttam; némely ruhából csak a felső ránkzozat maradt, szerencse hogy a két felső bőrség nálunk is divatba jött, s így szakadt is, maradt is. Csudálatos dolog, hogy a hölgyek annyi elővigyázati fogékonyssággal nem dícselkedhetnek, miszerint belátnak, hogy semmi sem természetesebb, mint ilyen aszályos ruháknak letapodása. De gyanitom én már, mire valók az uszályos ruhák! arra, hogy a boronálás, utcaszörpés által elpiszkolt vagy elkoptalt alju ruhák helyett minél előbb újat kapjanak! Oh tékozló fajzat! Legalább hát öszi meg tavaszi vetéskor boronálnak be sétálásközben! — De ne Aethiopen lavare. . . Inkább szóljunk egy fáradhatatlan férfioról, ki bál alatt a sorsjegyek eladásában példátlan buzgalmat fejtett ki, s ez nem más, mint Csebi Pogány Gerő úr*) Végre szűkesnek tartom azok neveit közzé tenni, kik belépőjegyeiken felül fizettek, vagy annak árát beküldötték, ilyenek: Gr. Török Napoleon 5 frt, Ibrányi Lajos 8 frt,

*) Talán Antal?

Szerk.

Meg sem állott addig, míg egy elfüggönyözött ablaku szobába nem ért, melynek háttérében, magos mennyezetes ágyon feküdt hajdani kedvese, — vagy inkább hajdani kedvesének romja.

Itt aztán elhagyta eddigi lélekereje s fuldokló sikoltással rogyott előtte térdre.

A bennlévők a fejedelem egy intésére kivonultak a szobából.

— Ah! — kiált fel a haldokló fejedelem. Te, te vagy Margit! Angyali szived megbocsátott nekem. Nagy Isten, legyen áldott szent neved hosszas küzdelmeimért, habár sirom szélén is, adtál egy órát a boldogságból!

S a kiszáradt fejedelmi kezek, erőtelenül hullottak a lebontott fűrtökre, melyek még most is oly szépek oly feketék, mint egykor.

Nem nem. Nagyságodnak . . . neked . . . nem szabad, nem lehet meghalnod — mond zokogva a nő.

Ne csaljuk magunkat Margit. Az ég egy rövid órai boldogságot adott számunkra; ne ámitsuk magunkat az időre nézve, melylyel rendelkezhetünk. A helyet használjuk fel a perczeket . . . A földdel már úgy is számot vetettem. . . Beszélj; én alig vagyok képes többé. . . De hangod előtt megszelidülnek kinaim; a kherubinok hangja ez, melyet különös kegyéből előbb hallat az ég velem halálomnál. . . E hangokon kell felemelkednem a boldogság, a kárpótlás hazájába . . . Beszélj . . . beszélj!

(Vége következik.)

Farsangi kép.

Végre tehát itt van az isteni farsang! —

Bálok, soireck, theacstélyek, disznótorok, . . . be büvös-bajos szavak . . . be sok szép eszme egy kicsinyded szóban! . . .

F . . . hez vagyok hivatalos . . . ah boldog remény, oh boldog való! . . . Emmával, az angyali Emmá-

Névtelen 2 frt, Lipcsy Józsefné 1 frt, Jani orvosnő 1 frt, Beniczky Gergelyné 5 frt, Polacsek Adolf 8 frt, Polák Mózes 1 frt. T. F.

Ujdonságok.

— Az unghmegyei gazdasági egyesület mult hó 31-én tartott közgyűlésében elhatározta, hogy lapunkat — mint az egyesület közlönyét szerény vagyoni állásához képest tiszteletdíjban fogja részesíteni. Ugyan ez alkalommal az elnök megbízott: hogy az egyleti tagokat egyenkint is szólítsa fel, s ösztönözze az előfizetésre.

— Az unghvári kir. főgimnáziumban a magántanulók vizsgálata folyó hó 23 és 24-ik napjain tartatik. — A nyilvános félévi vizsgálatok 9-én kezdődnek s ünnep és vasárnapokat kivéve e hó 22-éig bezárólag mindennap tartatnak.

* A kassai nőegylet által mult hó 31-én rendezett jótékonyczelu álarcos bál a magánadakozásokkal együtt — 420 forint tiszta jövedelmet hozott.

* Orzovenszka-Büttner Emma, kassai leánynevelde tulajdonosnő az évenkinti jótékony adományok helyett négy árva leánynak nevelésében leendő ingyen tanítatására ajánlott. — Elismerésre méltó nemes ajánlat.

— Ungvárott orosz-casinó van keletkezésben. Lesz tehát két koldus- egy jó módu gazdá helyett.

* Szabó Pepi k. a. ma lép fel utolszor mint vendég a kassai színházban. — Sajnáljuk, hogy a körülmények ily hirtelen elszőlítják színpadunkról a jeles vau deville-énekesnőt, kinek néhány élvezetteljes estvél köszönhetünk.

* Az unghmegyei gazdasági egyesület közgyűlése által — a megüült másod alelnöki állomásra gróf Sztray Béla választott meg. Eljen!

* Szepsiben a tűzvészek által terhes adósságba süllyedt egy ház fölségelésére hó 19-én tánczestélyt rendeznek. Személy-jegy 1 frt., családijegy 2 frt. Külön adakozások is elfogadtatnak.

* Kassán Paulovits J. tánczmester új táncziskolát nyitott.

* Deregnőn (Zemplénben) Lónyai Gábor urnak egy bérese, a ki már több versenyek alkalmával nyert jutalmat, a Vasárnap ijságot járhatja magának. — Ezt annál is inkább érdemesnek tartottuk a megemlést, mert ismerünk b érestartó honpolgárokat, a kiket anyagi helyzetök nem gátol ugyan, de azért egyellen egy magyar lapot sem tartanak.

† Szentlélek Gyulát, a közszeretetlen álló ügyvédet, tisztekebiu hazafit és derék emberbarátot nagy csapás érte. Neje ugyanis Lukachich Jozsefa a hü nő, a páratlan gondos anya 11 napi inulzban szenvedés után óvéinek méltó bánatára e napon ragadtatott ki a kérlelhetlen halál által kedveseinek karjai közül. Halálát, mely egy kedélyes életnek vetett véget, s egy boldog családnak zavarát föl nyugalmát — bánatos szívvel keseregik a hü férj, hat kiskoru gyermekei, számos rokonai és barátai. Áldás a korán elhunytak poraira!

val fogok tánczolni. — Kéz a kézben, szív a szíven . . . ah! hogy meg nem örülök előre örömben.

— Induljunk.

Valahányszor a bálterembe lépek, egy kimondhatatlan buvós érzet fog el és némi tisztelettel vegyülök a mulatók közé, mintha csak csupán lilimok s jacyntok közé mennék. — Előttem kert, virágos kert a bálterem, hol lilim és tövis, rózsza és csalán együtt növekednek. — Csoda-e tehát ha ma keltős érzés fogott el: a szokott tisztelet érzelme és a féltékenység. — De ne csodálkozzatok édes olvasóim, hogy félek e rég óhajtott perczben; hanem tegyétek magatokat állapotomba. — Az első szerelem legégetőbb hevével szeretek, és ma ideálmomat szabad leszlátom; — azt kiért oly sokat epedtem titokban — lemondva minden reményeimről. — Ma nem csak tekintetével találkozom; de kezét szoríthatom, szívéhez simulhatok s megsughatom neki, hogy szabad vagyok s szeretek. . . . Oh boldog remény és — boldog való!

Emma előtt állok — meghajtom magam — néhány érthetetlen szót rebegek.

— Jól van K—y, legyen öné az első francia. —

— Megszólal a zene, — kezdődik a táncz. — Én nem hallgatom senkire, — nem szólok senkihez — tánczolok öntudatlanul, gépiesen; csak azt tudom hogy boldog igen boldog vagyok! . . .

A táncz hevégződött. Emmát helyére kísérem, —

— Be rég nem volt szerencsénk Kövessy urat láthatni — talán beteg volt — kezdő Emma szemrehányó mosolylyal, és ez neki most olyan jól állott. . . .

— Igen, igen — hebegem — beteg valék — önkénytelenül szíveimre tevém kezemet — oh hogyha tudná Nagysád minő beteg valék! —

— Aeczn is látszik hogy sokat szenvedhetett. . .

— De felgyógyult mint én az ön közelében. . . .

— Ah Emma én egészen elfeledtem már betegségetemet. —

— Nagyon szép öntől Kövessy úr, hogy bizalommal viseltetik háznak s különösen én irántam. —

— Ö szeret — sugám hallkan — oh Emma, imádtott . . .

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

— Az Istenért siessünk, már újra megszólalt a zene — tördelte zavartan Emma — jöjjon . . . jöjjon.

Színház.

—r- Szombaton, február 4-én: „Troubadour“, op. 4 f. Ma igen kellemetes helyzete van a bírálónak, mert kevés a megróni való, s a mi csekélység volna is, az nem a közreműködőket, de inkább a zenét illetné. Gerecsné (Leonora) teljes fényében volt művészszeretének. Schinek Jozefa nagyszerű Azucena, a t. kisasszonynak ennél jobb szerepe nem lehet. Tannér (Luna) oly kitűnően énekelt ma is, mint rendszeren. Ezen jeles barrantonistát — mint halljuk — a pesti nemzeti színházhoz fogják szerződtetni. Gerecsnek Manrico némely helyen kissé magasan van írva, de azért elbirta. Philippovics (Fernando) igen jó volt, s a többi közreműködők is elősegíték az előadás teljes sikerét. — Közönség — középszámmal.

—r- Vasárnap február 5-én: „Dunanan apó“, vig operett 3 szakaszban. — Szabó Pepi (Pamella) mint vendég, izletes öltözetei, kedves játéka és kecseljes táncza által nagy tetszésben részesült. — Malossi táncza ma is kitűnő volt. — Szabó páratlan Tympanon, Bartha (Dunanan), Gerecs (Lespingot) Philippovics (Asztrakán), Arkainé (Leocadia) Sándori (vendéglős) mindnyájan jók voltak. — Az énekrészek rosul mentek. Szép közönség.

—r- Hétfőn február 6-án Szabó Pepi k. a. vendég jutalomjátékául: „Közörszűkületlen gyémánt“ vigj. 1 felv., magyarosította Tóth József. Jó darab, gyenge előadás. Ezt követé: „Az iskolakerülő“, vig dalmű 1 felvonásban. — Szabó Pepi a czimszerepben fényesen bebizonyítá, hogy valódi művész a népszínmű-, de főleg az operettekben. Annyi báj, kellem, kedélyesség és élelenség jellemző ma játékát, hogy a közönség a szó szoros értelmében el volt ragadtatva, — több jeleneteit ismételnie kellett, s a kihívásoknak vége hossza nem volt. — Kitértekor zajos tapsviharral fogadá a közönség, s egy igen díszes és értékes virágokrétaival tiszteltette meg. A színházi közönség teljes elismeréssel tartozik az igazgatóságnak hogy a t. kisasszonyt vendégszerelletté; s az igazgatósági sem csalódott, mert mint a jelek mutatják, még ezután fölléptével is megtölti néhányszor a színházat. — Az előadás igen jól sikerült, s a színház egészen megtelt.

—r- Kedden február 7-én: „Csikós“. Ezen egyik legjobb népszínműve Szigligetinek igen kis közönség előtt adatott, a mit leginkább annak tulajdonitunk, hogy e szinidény alatt már másodsor volt a játékrénden, s így nem csoda, ha még Szabó Pepi vendégjátéka sem volt képes, ebben a rendkívüli hideg időben színházba csalmi a közönséget. Az előadás kissé kedvetlenül ment, a játszó személyzet a közönséggel együtt diergett. Egyébként Szabó Pepi és Bettlenfalvy gyakran tapsokra ragadták a közönséget, mert jól játsziak, s igen szépen énekeltek. Balogh Károly jó öreg csikós volt.

— Szerdán a lövész-bál miatt nem volt előadás.

— Csütörtökön február 9-én Szabó Pepi utolsó vendégjátékául adatik: „Tudérfátyol“, regényes tündéri játék 3 felv.

Sajtóhiba. Mult számunkban a kassai Sz. Erzsébet templom ismertetését tárgyzó czikkben e helyett: „Timon Cassovia“ — „Henszelmann“; és „1857“ helyett „1858“ olvasandó.

És én újra boldog valék. . .

Hallottatok e már az egynapos hegyről? — Ő él, örül; de hajh! eljött az est és az ki csak pár perczcel azelőtt még boldog volt szabadságában: most ott fekszik hideg — mozdulatlanul mert halott. —

Ez volt az én sorsom is. —

A táncznak újra vége lön, újra helyen valánk. —

Most már szilárdan elhatároztam, hogy bevalom szerelmemet, mely oly égető, oly páratlan lángoló . . .

— Várkövyt várjuk — kezdő Emmácska — csodálkozom, hogy nem jön. —

— Oh ne menjünk oly messze nagysád, folytassuk előbbi beszélgetésünket . . . oh a szerelem. —

— Várkövy báró úr — jelenté az inas megszakasztott beszédemet. —

Minden szem a feltárult ajtóba volt szegezve. —

Egy csinos szöke fiatal ember repült azon be — és — és — egyenesen Emmához.

Iszonyu gyanu fogamzott meg szívemben. — Nem, az nem lehet, ő szeret, és én . . .

— K—y url fordult hozzám Emma — ime Várkövy Emil völegényem . . . és ön remélem, vöfélyem leend. —

Borzasztó csalódás! Zavaromból alig tudtam menekülni. —

— Igen — igen — hebegem szerencsémnek fogom tartani Nagysád kegyes ajánlatát elfogadni. . . .

A zene úgy látszik újra megzendült, legalább gondolom; mert láttam Emmát elragadtatni Várkövy által.

— Többet nem láttam semmit, nem hallottam semmit csak annyit éreztem hogy igen igen boldogtalan, szerencsétlen valék! —

Az égből, a mennyországból egyszerre a pokolba sülyedni! — ez eddig hallatlan dolog. . .

Futottam haza. . . .

Isten veletek bálok, soireck theacstélyek, disznótorok, jó itthon is száraz kenyeret rágni, hiszen úgy is meg van írva:

„A költő és a sorsharag
Egy anyaméhből született.“

Bolgar Kálnán.

KÖZLEKEDÉS.

Vasuti menetrend 1864-dik évi december 1-jétől kezdve.

I. Kassáról Pest és Bécs felé:		
Kassa indulás	5 óra	p. reggel
Miskolcz	7	52
Tokaj	9	35
Nyiregyháza	10	34
Debreczen	12	12 délben
Püsp. Lad.	1	45 délután
Szolnok	4	44
Czegléd érkezés	5	41 este
Pest	8	37
Bécs	6	reggel

II. Bécs és Pestről Kassa felé:		
Bécs indulás	8 óra	p. este
Pest	6	25 reggel
Czegléd	9	27
Szolnok	10	27
Püsp. Lad.	1	26 délután
Debreczen	3	—
Nyiregyháza	4	28
Tokaj	5	25 este
Miskolcz	7	29
Kassa érkezés	10	34

A közállomásokról indulás ideje a minden pályaudvaron kifüggesztett részletes menetrendben van kimutatva.

Cs. kir. postakocsi.

Kassáról Unghvárnak, M. Szigetre minden éjjel 12 óra 30 perczkor.
 " Eperjesnek, Lőcsére minden éjjel 12 órakor.
 " Pestre, Rosnyón és Váczon keresztül minden hétfőn reggel 2 órakor.

Kassa-Eperjesi gyorskocsi.

Kassáról Eperjesre indul naponként kétszer, reggel 7 és délután 2 órakor.
 Eperjesről Kassára ugyanakkor.
 Ügyndökség: Eperjesen: Pap József Samu.
 Kassán: Spielman József.

Unghvári társaskocsi.

Unghvárról Kassára: minden vasárnap, kedden és csütörtökön reggeli 6 órakor.
 Kassáról Unghvárra: hétfőn, szerdán és pénteken reggeli 6 órakor.
 Unghvárról Munkácsra: minden vasárnap d. u. 1 órakor, kedden és szerdán reggeli 6 órakor, csütörtökön délutáni 1 órakor.
 Munkácsról Unghvárra: minden hétfőn, kedden, szerdán és pénteken délutáni 1 órakor.
 Ügyndökség: Kassán: Spielman József. — Unghvárott: Pollák Fülöp. — Munkácsra: Tóth Károly.

GAZDASÁG és ÜZLET.

Kassai piac, február 8-án 1865.

A tárgy megnevezése	1. oszt.		2. oszt.	
	frt.	kr.	frt.	kr.
Buza köblönként	5	20	4	80
Kétszeres	—	—	—	—
Rozs	3	10	2	80
Tengeri	2	80	2	60
Arpa	2	20	2	—
Zab	1	60	1	40
Kása	6	40	—	—
Szesz itczénként	—	16 1/2	—	—
Marhahus fontonként	—	15	—	—
Bornyhús	—	26	—	24
Sertéshús	—	19	—	18
Vaj itczénként	—	64	—	60
Zsir	—	40	—	—
Szalonna fontonként	—	44	—	40

Bécsi börze február 7-ről.

5% Metallique	72.30
Nemzeti kölcsön	79.15
Bankrészvény	807 —
Hitelintézeti részvény	190.80
Londoni	121.60
Ezüst	112.60
Arany	5.33

Hivatalos értesítő.

Hirdetmény.

20-ik szám.
 A kassai műalmi részvényesek közgyűlésének f. év január hó 19-ik napján kelt határozata folytán a múlt 1864-ik üzleti évben megtakarított társulati fizta jövedelemnek felosztása elhatározva lévén, ugyan ennek határnapja az alóli választmány által e f. év február hó 15-ik és következő napjain megállapított; — felhívtnak tehát a t. cz. részvényesek, miszerint ezen határnapon a részvények után eső osztalékok az illető szelvények általadása mellett a műalmi igazgatóság irodájában vegyék fel.
 Kelt Kassán az 1865-ik év január hó 28-ik napján tartott választmányi ülésből.

Árverési hirdetmény.

Péchy András kassai föld-birtokos részére Alexy Lajos kassai puskaművestől bírólal lefoglalt 2 darab golyóra való löfegyver, és 1 pár damask csövű pisztoly f. év február hó 13-án délutáni 3 órakor fog a végrehajtást szenvedőnek harangutczai lakásán a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett nyilvános árverés útján eladatni.
 Kassán 1865-ik év február hó 6-án.
 Tomka Mór m. k. törv. főjegyző mint kiküldött végrehajtó.

Pályázat.

8870.
 Orzovenszka Büttner Emma kassai leánynevelde-tulajdonosnő az évenkénti jótékony adományok helyett évenként 4 árva leánynak nevelésében leendő ingyen tanítására ajánkozott. — Ennek folytán a t. cz. gyám urak ezennel felhívtnak, hogy a szegény árvaoknak e jótéteménybeni részesítésére végett folyamodványokat f. év február hó 20-ig e város tanácsánál beadják.
 Kelt Kassán az 1864-iki december hó 30-án tartott tanácsülésből.

Árverési hirdetmény.

24. t. k. sz.
 Kassa szabad kir. város törvényszéke, mint telekkönyvi hatóságnak f. év január hó 17-én 24-ik szám alatt kelt végzése következtében ezennel közhírré tétetik, miszerint Lepage Emilnek 1067 frt. 67 1/2 kr. és járuléka iránti végrehajtási ügyében Alexy Lajos, kassai puskaműves fele részben tulajdonához tartozó, 533 ö. r. és 321. h. r. számok alatti háznak második becsáron alóli árverezési határnapul f. 1865-ik évi márczius hó 18-ik napjának d. e. 10 órája a városi telekkönyvi hivatal helyiségében kitűzetik.

Az árverési feltételek a városi telekkönyvi hivatalban a szokott hivatalos órákban megtekinthetők.
 Kelt Kassán 1865-ik évi január hó 31-én.
 Kleinszky László,
 törvénykezési tanácsnok, mint kiküldött végrehajtó bíró.

Hirdetmény.

2466. sz.
 T. K.
 Abaujmegye törvényszéke által ezennel közhírré tétetik, mikép: Groszmann Ábrahám kis-Idai lakosnak Janitor János kis-Idai telkes elleni perben fennebb említett alperesnél bírólal lefoglalt, és összesen 652 frt. 50 kr. o. é. megbecsült Kis-Ida községben telekkönyvi 41-ik számú ivben foglalt ingatlanaira a helyszínen tekintetes Dióssy János I. alszolgabíró ur által megtartandó bírói árverés megrendeltetvén, annak foganatosítására f. 1865. évi márczius 6-ik napja mint első, és f. 1865-ik évi április 6-ik napjának miderkor reggeli 9 órája mint második határidő oly kijelentéssel tüzetik ki, hogy ezen birtok az első árverésen annak becsáran alól el nem fog adatni, és hogy az árverési feltételek valamint a telekkönyv és becs azon ideig bármikor az árveréssel megbízott szolgabírónál megtekinthetők.
 Kelt Kassán 1864-ik évi december 29. tartott megyei törvényszéki ülésből.
 Kunsch Gábor,
 m. alispán.

Magán hirdetések.

Hirdetmény.

A Schaffer Ferdinánd csödhitelezői választmányának ujalagos határozata folytán alólirott által közhírré tétetik, miszerint a csödtömeghez tartozó bolti árúk elárvereztetése, nem f. év február 1-ső, de f. év február 15-ik napján veendi kezdetét.
 Kassán január 28. 1865.
 Viczmány Ödön
 tömeg gondnok.

Juh-eladás.

A munkácsi és sz. - miklósi uradalmak, Munkáctól egy órányi távolságban fekvő nagy-lucskai majorjában 218 darab hizott anya és ürü selyembirkajuh, folyó évi február 11-én árverés útján fog eladatni.

Táncztanítási jelentés.

Alólirott bátorodik tudatni a nagyérdemű közönséggel, hogy f. hó 8-ától minden ez országban szokásos táncra, akár nyilvánosan, akár magánháznál kész tanítani, miért is ajánlja magát a t. cz. nagyérdemű közönség szives pártfogásába. — A nyilvános tánczórák f. hó 8-án kezdetnek délutáni 5 órakor, Kovácsutczán 548-ik szám alatti házban.

Paulovics J.
 tánczmester.

Dr. Glück áttette lakását a főutezára 3-dik sz. alatti Kollman-féle házba.

Jószág-eladás.

Báró Sággy Anna gróf Fáy Ágostonné örökösei gómör-, kis-hont-megyei kokavai, tiszócezi, és hacsavai, továbbá nógrádmegyei udornyai, lónya-bányai, és buda-lehotai a báró Sággy jognak 1/3-dát tevő rész-jószágait eladását megrendelvé, f. év február hó 22-én, 23-án, és 24-én meghatalmazottjuk Bujánovics Cajus a végett Rimaszombaton a vármegyeház melletti nagy vendéglőben mulatni fog; — venni szándékozók készpénzzel fizetés mellett az örök eladást vele azonnal eszközölni.

Gyümölcsfák

a legjobb fajokban

KLAUZÁL GÁBOR

kis-télényi kertjéből

megrendelhetők Kassán

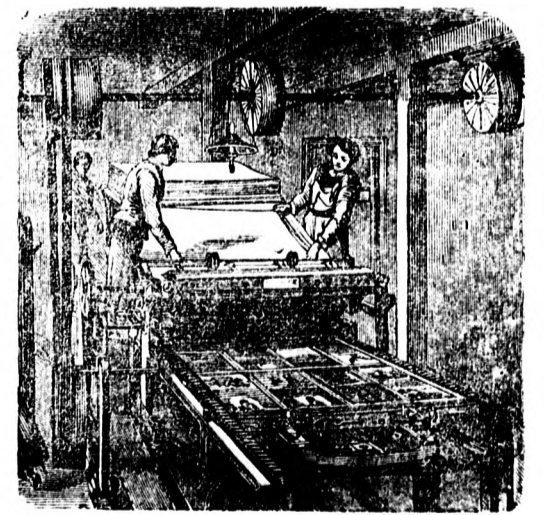
Záhr és Szakmáry

fűszer-, anyag- és festék-kereskedésökben.

WERFER K.

akad. könyv-, kő- és műnyomdai intézete Kassán.

A legelegánsabb s a legújabb betűkkel minden nagyságban s a legezészerűbb gépekkel el van látva. Két legújabb készítményű gyorsaját a külföld leghíresebb gépgyáraiból foglalkodtat s van ezenkívül még két készajátja és egy dombornyomó gépe, műszines és domborultnyomatványok számára mozgásban. Elvállal mindennemű nyomtatni való művet, irodai nyomtatványokat, számlákat, viteljegyeket, feliratokat, meghívójegyeket, és munkaképesége, valamint gazdag lera-kata oly helyzetbe teszik, hogy minden megrendelést a leggyorsabban valósíthat.

A nyomdai intézet elvállal és szolgáltat minden remű mű és merkantil munkát, és szines, arany, miut dombor nyomtatásban kitűnő teremt.

Könyv-, mű- és hangjegyekereskedés

a bel- és külfölddeli kiterjedt számos összeköttetési, a vett megrendelések és a netalán készletben nem levők mindenkori és legrövidebb idő alatti pontos teljesítését, lehetővé teend: s hol kívánatlik, kész leendő az irodalom legjobb termékeit megtekinthető végelt megküldeni.

Werfer Károly könyvnyomdaja Kassán.